Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-8

Nummer 8, 2025

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:2137 08-04-2025

Huidkliniek informeert patiënt onvoldoende over kosten vervolgbehandeling: gedeeltelijke ontbinding behandelingsovereenkomst.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:6301 10-10-2024

Rechtbank bevestigt besluit over BIG-register herregistratie zonder terugwerkende kracht.

Tuchtcolleges

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:71 16-04-2025

Onzorgvuldig psychiatrisch onderzoek naar alcoholmisbruik – berisping blijft in stand.

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2025:50 11-04-2025

GZ-psycholoog schendt beroepsgeheim door het delen van informatie zonder gerichte toestemming en door het delen van procesinformatie met een collega.

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:61 07-04-2025

Klacht tegen huisarts grotendeels verjaard. Pro-forma klaagschrift rekt fatale verjaringstermijn niet op.

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2025:64 07-04-2025

Mdl-arts heeft niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld in rol van supervisor van AIOS in laatste fase van de opleiding.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 02-12-2025

Commissie oordeelt alleen over concrete klachten en is er niet om patiënten gerust te stellen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Commissie oordeelt alleen over concrete klachten en is er niet om patiënten gerust te stellen.

Een patiënt heeft een klacht ingediend tegen het ziekenhuis en heeft de interne klachtprocedure doorlopen. De klachtencommissie heeft twee klachtonderdelen gegrond verklaard. De commissie verklaart de patiënt niet-ontvankelijk in de klacht omdat hij geen redelijk belang heeft bij een uitspraak.

Feiten

Een patiënt heeft een klacht ingediend over een cardioloog die geen adequate zorg zou hebben verleend en de patiënt niet respectvol zou hebben benaderd tijdens telefonische consulten. De patiënt voert aan dat hij het van belang vindt dat dit geschil onder de aandacht van de commissie komt en wil weten wat de commissie voor hem kan betekenen.

Het ziekenhuis heeft aangevoerd dat de klacht die de patiënt heeft ingediend bij de interne klachtencommissie naar tevredenheid is opgelost. De klachtonderdelen zijn gegrond verklaard en de patiënt heeft de klachtencommissie bedankt voor de uitspraak. Het ziekenhuis verzoekt de commissie de klacht niet in behandeling te nemen dan wel de patiënt niet te ontvangen in de klacht.

Oordeel

De commissie stelt vast dat de interne klachtencommissie de twee klachtonderdelen die de patiënt had ingediend in de uitspraak van 28 maart 2024 gegrond heeft verklaard. Op 2 september 2024 heeft hij het geschil onder de aandacht van de commissie gebracht en gevraagd of de commissie iets in dit geschil kan betekenen. In een aanvulling van 10 september 2024 heeft de patiënt enkele vragen voorgelegd aan de commissie met de strekking of hij in goede handen zou zijn bij de zorgaanbieder indien hij ervoor zou kiezen daar een behandeling te ondergaan. De commissie zou kunnen bemiddelen en een uitspraak kunnen doen ter geruststelling van de patiënt, aldus de patiënt. De commissie concludeert dat niet

duidelijk is geworden welk redelijk belang er gediend wordt bij een inhoudelijke behandeling van het geschil en bij een uitspraak van de commissie. De commissie oordeelt uitsluitend over concrete klachten en zal geen uitspraken doen over zorgaanbieders in algemene zin. Evenmin is het de bedoeling van een uitspraak van de commissie om een onder behandeling van een bepaalde zorgaanbieder staande patiënt gerust te stellen. Op grond van artikel 5 lid 1 sub f verklaart de commissie de patiënt dan ook niet-ontvankelijk in zijn klacht, nu deze geen redelijk belang heeft bij een uitspraak van de commissie.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen
Datum uitspraak: 02-12-2025
Zaaknummer: 598830/641994

RECHTSPRAAK

Onzorgvuldig psychiatrisch onderzoek naar alcoholmisbruik – berisping blijft in stand.

Gegronde klacht tegen psychiater wegens onzorgvuldig onderzoek in het kader van rijgeschiktheidskeuring. De psychiater stelde zonder voldoende doorvragen de diagnose 'alcoholmisbruik in de zin der wet'. Hierdoor voldeed het rapport niet aan de professionele standaarden. Het CTG bevestigt de berisping.

Feiten

Klager is in 2023 als bestuurder van een auto aangehouden met een alcoholpromillage van 2,369% (1030 ug/l), wat overeenkomt met 9 á 10 glazen alcohol. In opdracht van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR) heeft de psychiater onderzoek gedaan naar de rijgeschiktheid van klager. Het verzoek van het CBR was om klager te onderzoeken op alcoholmisbruik.

De psychiater verrichtte een face-to-face onderzoek en stelde de diagnose 'alcoholmisbruik in de zin der wet'. Deze diagnose was in belangrijke mate gebaseerd op de overtuiging dat het hoge alcoholpromillage waarmee klager is aangehouden duidt op een tolerantie voor alcohol. Omdat deze tolerantie volgens de psychiater niet strookt met het door klager opgegeven drinkpatroon (4 dagen per week, 4 á 5 glazen per dag), was volgens de psychiater aannemelijk dat sprake was van onderrapportage van het reguliere alcoholgebruik. Op basis van dit rapport verklaarde het CBR het rijbewijs van klager ongeldig. Dit besluit werd later, na bezwaar, herroepen.

Oordeel RTG

Klager verwijt de psychiater dat hij te snel een diagnose heeft gesteld, zonder verder vragen te stellen. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) achtte de klacht gegrond en legde een berisping op. Volgens het RTG had de psychiater onvoldoende navraag gedaan naar klagers reguliere alcoholgebruik en naar de omstandigheden op de dag van aanhouding.

Daarmee voldeed het onderzoek niet aan de professionele standaarden.

Oordeel CTG

Het door de psychiater tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) verworpen. Het CTG deelt het oordeel dat van de psychiater had mogen worden verwacht dat hij, alvorens de diagnose alcoholmisbruik te stellen, had doorgevraagd naar het normale drinkpatroon van klager en (de omstandigheden van) het alcoholgebruik op de dag van de aanhouding. De psychiater is te veel afgegaan op zijn overtuiging dat sprake is van tolerantie als iemand met een alcoholpromillage van 2,369% nog in staat is om te rijden, waarbij onvoldoende acht is geslagen op de mededeling van klager dat hij zich heel dronken voelde, niet meer op zijn benen kon staan, ziek is geweest en de auto al na 800 meter schade had opgelopen. Dit heeft volgens het CTG geresulteerd in een onvolledig rapport waarin door de psychiater op onvoldoende inzichtelijke en consistente wijze uiteen is gezet waarop de conclusie steunt dat bij klager de psychiatrische diagnose alcoholmisbruik in de zin der wet is gesteld. Het rapport voldoet derhalve niet aan de eisen die daaraan mogen worden gesteld en de klacht is gegrond.

Aangezien de psychiater tijdens de zitting geen bereidheid heeft getoond om in vergelijkbare gevallen beter door te vragen naar alcoholgebruik en context, acht het CTG de opgelegde maatregel van berisping passend en geboden.

mr. I.W. Hanemaaijer

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
Datum uitspraak: 16-04-2025
ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:71
Zaaknummer: C2024/2518
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huidkliniek informeert patiënt onvoldoende over kosten vervolgbehandeling: gedeeltelijke ontbinding behandelingsovereenkomst.

Incassozaak. Een vrouw ondergaat een behandeling in een huidkliniek en betaalt de factuur die zij daarvoor krijgt. Omdat de vrouw na drie weken geen resultaat ziet, wendt zij zich tot de kliniek, waar een tweede behandeling volgt. De factuur die de vrouw daarvoor krijgt, betaalt zij niet. De kliniek vordert de betaling in rechte, tevergeefs. Naar het oordeel van de kantonrechter had het op de weg van de kliniek gelegen om de vrouw, toen zij terugkeerde in de kliniek, te informeren over de extra kosten. De kliniek stelt onvoldoende waaruit blijkt dat de vrouw voldoende over de kosten is geïnformeerd. Die tekortkoming rechtvaardigt een gedeeltelijke ontbinding van de behandelingsovereenkomst, te weten de betalingsverplichting van de tweede behandeling.

Feiten

Een vrouw laat bij Huidkliniek Twente **xanthelasma** verwijderen. De factuur ad € 175 die de vrouw daarvoor krijgt, betaalt zij. Drie weken na de behandeling ziet de vrouw nog geen resultaat en op uitnodiging van de kliniek keert de vrouw terug in de kliniek, waar een tweede behandeling volgt. Ook daarvoor krijgt de vrouw een factuur van € 175. Die factuur betaalt de vrouw niet en de huidkliniek gaat over tot dagvaarding.

De kliniek vordert betaling van de factuur, van de buitengerechtelijke incassokosten en van de wettelijke rente. Volgens de kliniek is duidelijk aan de vrouw toegelicht dat facturering geschiedt per behandeling. Dat betwist de vrouw, zij was in de veronderstelling dat de verwijdering van de xanthelasma in totaal € 175 kostte. Volgens de vrouw is de kliniek niet duidelijk en transparant geweest over de kosten en is tegen haar gezegd dat één behandeling

waarschijnlijk voldoende zou zijn.

Oordeel

De kantonrechter stelt eerst vast dat sprake is van een geneeskundige behandelingsovereenkomst. Paramedici, aldus de kantonrechter, vallen onder de reikwijdte van hulpverlener in de zin van artikel 7:446 BW.

De kliniek heeft bij de overeenkomst gehandeld als handelaar en de vrouw als consument, in welk geval, zo vervolgt de kantonrechter, ambtshalve moet worden getoetst aan het Europese en Nederlandse consumentenrecht. Op grond van artikel 4 lid 2 Richtlijn 93/13/EEG echter, zijn kernbedingen, zoals een prijsbeding, uitgesloten van toetsing op oneerlijkheid, mits deze transparant zijn. En dus onderzoekt de kantonrechter eerst of het prijsbeding dat in de algemene voorwaarden van de kliniek is opgenomen, transparant is. Van transparantie is sprake als een prijsbeding de gemiddelde, normaal geïnformeerde en redelijk omzichtige en oplettende consument in staat stelt om alle financiële consequenties in te schatten die voor hem/haar uit het beding voortvloeien, waaronder het totale bedrag dat de consument zal moeten betalen.[1] De kantonrechter komt tot de conclusie dat het prijsbeding voldoende transparant is, zodat toetsing op oneerlijkheid niet aan de orde is.

Dan gaat de kantonrechter verder met de informatieplicht en schetst daartoe het juridisch kader. Op grond van artikel 7:448 BW is de kliniek verplicht om de vrouw op duidelijke wijze en tijdig te informeren over het onderzoek en de behandeling. Die plicht wordt onder meer ingevuld door de wettelijke verplichtingen die de kliniek heeft op grond van artikel 38 lid 1 Wmg en artikel 10 lid 1 Wkkgz. Daaruit volgt dat de kliniek de vrouw moet informeren over de kosten die zij haar in rekening brengt voor de behandelingen. En dat heeft de kliniek onvoldoende gedaan. Tot die conclusie komt de kantonrechter als volgt.

De website van de kliniek is niet duidelijk genoeg over de precieze tarieven, zodat de website op zichzelf onvoldoende is om de vrouw in staat te stellen de (totale) kosten voor de behandeling te overzien. In de algemene voorwaarden is opgenomen dat de kliniek met haar cliënten prijsafspraken maakt of per behandeling of als pakketprijs, maar niet is gebleken dat een prijsafspraak is gemaakt. De kliniek stelt dat, maar de vrouw betwist dat gemotiveerd en de kliniek overlegt niets waaruit haar standpunt blijkt. De vrouw voert bovendien onbetwist aan dat de kliniek haar tijdens de eerste behandeling heeft verteld dat één behandeling waarschijnlijk voldoende was. Het had daarom op de weg van de kliniek gelegen, aldus de kantonrechter, om de vrouw te informeren over de (extra) te maken kosten, in ieder geval toen zij zich opnieuw meldde om de resultaten van de eerste behandeling te controleren en ter plekke werd geconstateerd dat een nieuwe behandeling noodzakelijk was.

De conclusie is dat de kliniek is tekortgeschoten in de nakoming van haar wettelijke verplichting om de vrouw voldoende en tijdig te informeren over de kosten. Als gevolg van die tekortkoming is de vrouw de mogelijkheid ontnomen om een weloverwogen keuze te kunnen maken voor het ondergaan van de behandeling. Die tekortkoming rechtvaardigt naar het oordeel van de kantonrechter een gedeeltelijke ontbinding van de behandelingsovereenkomst, namelijk voor zover het de betalingsverplichting van de vrouw betreft ten aanzien van de tweede behandeling.

De kantonrechter wijst de vordering af en veroordeelt de kliniek in de proceskosten.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] HvJ EU 12 januari 2023, ECLI:EU:C:2023:14.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 08-04-2025
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:2137
Zaaknummer: 11421185 \ CV EXPL 24-2317
Rechters: A.M. van Diggele
Wetsartikelen: 7:446 BW, 7:448 BW, 38 lid 1 Wmg, 10 lid 1 Wkkg en 4 lid 2 Richtlijn 93/13/EEG

RECHTSPRAAK

GZ-psycholoog schendt beroepsgeheim door het delen van informatie zonder gerichte toestemming en door het delen van procesinformatie met een collega.

Het Regionaal Tuchtcollege oordeelt dat de GZ-psycholoog zonder gerichte toestemming van klaagster medische informatie heeft gedeeld met de praktijkondersteuner van de huisarts. Ook heeft de GZ-psycholoog haar beroepsgeheim geschonden doordat zij procesinformatie, die zij heeft verkregen tijdens de zitting bij de Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg, met een collega heeft gedeeld. Het RTG legt een waarschuwing op.

Feiten

Klaagster is doorverwezen naar de specialistische GGZ. In haar dossier is het volgende opgenomen: '*Via dit schrijven bevestigen wij u, dat u d.d. 9 november 2022 telefonisch toestemming heeft gegeven aan een medewerker van onze stichting voor informatieverstrekking aan uw huisarts/apotheek.*' Na het volgen van therapieën wordt de behandeling beëindigd, omdat deze therapieën niet effectief blijken en er geen verdere behandelopties zijn. Klaagster gaat hier in eerste instantie mee akkoord, maar dient de volgende dag toch een klacht in bij de klachtenfunctionaris. Aan de hand van deze klacht neemt verweerster, de regiebehandelaar van klaagster, contact op met de praktijkondersteuner van de huisarts om de feiten rondom de klacht duidelijk te krijgen. Klaagster dient vervolgens een klacht in vanwege het schenden van het beroepsgeheim door verweerster. Nadat behandeling van deze klachten bij de klachtenfunctionaris en vervolgens de klachtencommissie van de zorgaanbieder heeft plaatsgevonden, dient klaagster een klacht in bij de Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg. Tijdens de zitting van de geschillencommissie verneemt verweerster dat klaagster opnames heeft gemaakt van het intakegesprek bij de specialistische GGZ. Verweerster heeft dit na de zitting met haar collega besproken. Omdat haar klachten bij de geschillencommissie niet-ontvankelijk en ongegrond verklaard worden, dient klaagster vervolgens een tuchtklacht in bij het RTG.

Klacht

Klaagster verwijt verweerster dat zij haar beroepsgeheim heeft geschonden en klaagster in haar privacy heeft geschaad. Klaagster stelt dat verweerster tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld doordat zij (medische) gegevens heeft gedeeld met de praktijkondersteuner van de huisarts, informatie heeft gedeeld met de klachtenfunctionaris en doordat zij procesinformatie van de zitting bij de Geschillencommissie GGZ heeft gedeeld met een collega.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) oordeelt dat de telefonisch gegeven toestemming van klaagster voor informatieverstrekking aan de huisarts te algemeen geformuleerd was. Verweerster had eerst nog bij klaagster na moeten gaan of zij persoonlijke informatie met de praktijkondersteuner mocht delen. Dit klachtonderdeel wordt gegrond verklaard.

Vervolgens oordeelt het RTG dat de klacht over het door verweerster delen van informatie met de klachtenfunctionaris ongegrond is. Uit jurisprudentie volgt dat zorgverleners in beginsel vrij zijn om zich te verweren met gegevens uit het cliëntendossier, nu dergelijke procedures tot ingrijpende oordelen of maatregelen kunnen leiden. Het gebruik van niet-relevante informatie leidt echter tot een schending van het beroepsgeheim. Nu klaagster niet heeft toegelicht welke informatie verweerster zou hebben gedeeld, kan het RTG niet beoordelen of deze informatie ten onrechte is verspreid. Daarom is deze klacht ongegrond verklaard.

Ten slotte oordeelt het RTG dat verweerster ten onrechte aan haar collega heeft verteld dat klaagster opnames heeft gemaakt van het door deze collega met klaagster gevoerde intakegesprek. Hiermee handelt verweerster in strijd met de artikelen 20 en 82 van de Beroepscode voor psychologen (NIP). Klaagster was van deze informatieverstrekking niet op de hoogte en er was naar het oordeel van het RTG geen objectief gerechtvaardigd belang gediend met het delen van deze informatie. Het was ook niet noodzakelijk voor de werkzaamheden van de desbetreffende collega om deze informatie te verkrijgen.

Het RTG oordeelt dat de klacht deels gegrond is en legt verweerster een waarschuwing op.

mr. M. Christe

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle
Datum uitspraak: 11-04-2025
ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2025:50

Zaaknummer: Z2024/7350
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klacht tegen huisarts grotendeels verjaard. Pro-forma klaagschrift rekt fatale verjaringstermijn niet op.

Klager is grotendeels niet-ontvankelijk in zijn klacht omdat hij zijn klaagschrift meer dan tien jaar na het verweten handelen of nalaten bij het tuchtcollege heeft ingediend. De fatale verjaringstermijn van tien jaar kan niet worden opgeschort, ook niet door een eerder ingediend 'pro-forma klaagschrift'.

Feiten

De huisarts heeft de dochter van klager vanaf haar (premature) geboorte in 2012 behandeld. Klager en de moeder waren ook patiënt bij de huisarts, maar klager schreef zich in september 2012 uit. In november 2012 heeft de collega van de huisarts een melding bij het advies- en meldpunt kindermishandeling (AMK) gedaan vanwege een vermoeden van emotionele verwaarlozing door klager. Hierop stelde de kinderrechter de dochter onder toezicht en volgde een echtscheiding, waarbij beide ouders het gezag behielden.

Klager verwijt de huisarts onder meer ten onrechte een AMK-melding te hebben gedaan, onvoldoende zorg te hebben verleend aan hem en zijn dochter, het ouderlijk gezag te hebben geschonden en een gebrekkige dossiervoering te hebben gevoerd.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft klager voor zover de klachten zien op handelen voor 17 januari 2013 ambtshalve niet-ontvankelijk verklaard, omdat klager (pas) op 17 januari 2023 een klaagschrift heeft ingediend dat voldoet aan de eisen van artikel 65 lid 2 wet BIG. Hiermee is de fatale verjaringstermijn van tien jaar verstreken. Een eerder, op 21 september 2022, ingediend pro-forma klaagschrift (zonder concrete klachtonderdelen) schort de verjaringstermijn niet op.

Ook ten aanzien van de klacht over onzorgvuldig handelen jegens klager zelf, achtte het RTG klager niet-ontvankelijk, omdat hij zich in september 2012 bij de praktijk heeft uitgeschreven

en de behandelrelatie daarmee was beëindigd.

De overige klachten zijn door het RTG ongegrond verklaard. De huisarts hoefde klager volgens de toen geldende KNMG-wegwijzer zelf niet actief te raadplegen in verband met de medische situatie van zijn dochter en heeft voldoende inspanningen geleverd om klager kennis te laten nemen van het medisch dossier. De overige verwijten waren volgens het RTG onvoldoende feitelijk onderbouwd.

Oordeel CTG

Het tegen deze beslissing door klager ingestelde beroep wordt ongegrond verklaard. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) is met het RTG van oordeel dat de fatale verjaringstermijn is verstreken en dat deze termijn niet met een pro-forma klaagschrift kan worden opgerekt. De mogelijkheid die het Tuchtrechtbesluit BIG biedt om een klacht aan te vullen neemt volgens het CTG niet weg dat binnen de verjaringstermijn van tien jaar duidelijk moet zijn over welk concreet handelen of nalaten wordt geklaagd en wanneer dit heeft plaatsgevonden.

Ook voor de overige klachtonderdelen deelt het CTG de conclusie van het RTG. Het beroep wordt verworpen.

mr. I.W. Hanemaaijer

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
Datum uitspraak: 07-04-2025
ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:61
Zaaknummer: C2024/2438
Wetsartikelen: 65 lid 2 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Mdl-arts heeft niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld in rol van supervisor van AIOS in laatste fase van de opleiding.

Naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege heeft de mdl-arts niet tuchtrechtelijk verwijtbaar gehandeld. De mdl-arts, optredend als supervisor van de AIOS, heeft niet ingegrepen naar aanleiding van medische handelingen van de AIOS en had dit ook niet hoeven doen. Deze AIOS bevond zich in het laatste stadium van zijn opleiding en had om deze reden al een grote zelfstandigheid.

Feiten

Klager wordt in de periode van september 2017 tot het voorjaar van 2019 behandeld door de arts in opleiding tot specialist (hierna: AIOS) vanwege zijn chronische huidaandoening met ontstekingen in de perianale regio. Deze AIOS bevond zich op dat moment in de laatste maanden van zijn opleiding. De AIOS mocht patiënten geheel zelfstandig zien en beoordelen. Wegens ontevredenheid over de behandeling dient klager een klacht in tegen de AIOS. Het RTG en CTG hebben de klacht tegen de AIOS ongegrond verklaard. Klager dient vervolgens een klacht in tegen de mdl-arts, de toenmalig supervisor van de AIOS.

Klacht

Klager verwijt de mdl-arts dat hij onvoldoende supervisie heeft gegeven aan de AIOS. De mdl-arts had volgens klager moeten ingrijpen:

a) toen de AIOS naliet de huisarts van klager te informeren;

b) toen de AIOS aangaf dat klager ‘er niets meer van begreep’;

c) toen de AIOS in enkele dagen de medicatie sterk opvoerde;

d) toen in een gevorderd stadium van de behandeling bleek dat cruciale informatie werd

achtergehouden, te weten de zogeheten Mayo-score.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) overweegt allereerst dat de klacht met betrekking tot het medisch-inhoudelijk handelen van de AIOS niet-ontvankelijk is, nu het CTG hier al een onherroepelijk uitspraak over heeft gedaan in de klachtprocedure tegen de AIOS. Dat betekent dat de klacht zich beperkt tot de wijze waarop de mdl-arts aan de AIOS supervisie heeft gegeven.

Klachtonderdeel a: Het niet ingrijpen nadat de AIOS had nagelaten de huisarts te informeren

Het RTG oordeelt dat de mdl-arts geen andere invulling had hoeven geven aan zijn superviserende taak, nu hij op afroep beschikbaar was en ook de werkbesprekingen, waarin de patiënten worden besproken, heeft bijgewoond. Dit was voldoende, nu de AIOS zich in het laatste deel van zijn opleiding bevond en patiënten zelfstandig mocht zien, beoordelen en behandelen.

Klachtonderdeel b: Het niet ingrijpen nadat de AIOS aangaf dat klager 'er niets meer van begreep'

Het RTG stelt vast dat het signaal dat klager 'er niets meer van begreep' de mdl-arts niet heeft bereikt (of had moeten bereiken) gezien de grote zelfstandigheid van de AIOS. Medisch-inhoudelijk heeft het CTG al geoordeeld dat het handelen van de AIOS juist was. Ook dit klachtonderdeel wordt ongegrond verklaard.

Klachtonderdeel c: Het niet ingrijpen nadat de AIOS de medicatie enkele dagen sterk had opgevoerd

Ook hier oordeelde het RTG dat de supervisor, gezien de fase van de opleiding waarin de AIOS zich bevond, niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Zoals eerder benoemd, werkte de AIOS al enige tijd volledig zelfstandig en dilemma's of vraagpunten kon hij op afroep direct of tijdens wekelijks overleg bespreken. Bovendien blijkt uit het mondeling vooronderzoek en de overgelegde medische informatie dat deze medicatie is toegediend door een andere BIG-geregistreerde zorgprofessional en niet door de AIOS.

Klachtonderdeel d: Het niet ingrijpen toen bleek dat de Mayo-score door de AIOS werd achtergehouden voor patiënt

Ook bij dit klachtonderdeel speelt de zelfstandigheid van de AIOS in de laatste fase van de opleiding een rol. Daarbij komt dat het CTG al heeft geoordeeld dat de AIOS medisch-inhoudelijk juist heeft gehandeld. Bovendien wordt de Mayo-score als zodanig niet met de

patiënt gedeeld; deze is ontwikkeld voor wetenschappelijke doeleinden. Tussen arts en patiënt wordt dit met andere begrippen gedefinieerd.

Het RTG verklaart de klacht kennelijk ongegrond.

Oordeel CTG

Het CTG overweegt dat de behandeling in hoger beroep niet heeft geleid tot een ander oordeel dan het RTG en verwerpt het beroep.

mr. M. Christe

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
Datum uitspraak: 07-04-2025
ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2025:64
Zaaknummer: C2024/2410
Advocaten: H.J.C. Smink
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank bevestigt besluit over BIG-register herregistratie zonder terugwerkende kracht.

De rechtbank handhaaft het besluit van de minister om de herregistratie van een tandarts in het BIG-register niet met terugwerkende kracht te verlenen, benadrukkend dat actuele registratie cruciaal is voor patiëntveiligheid en registerzuiverheid.

Feiten

Eiseres, een tandarts, had haar laatste BIG-herregistratie in 2016 en diende in november 2022 een nieuwe aanvraag in. Ze gaf hierin zowel haar werkervaring in het buitenland als in Nederland op. Echter, een belangrijke certificaat, het Certificate of Current Professional Status (CCPS) uit het land waar ze eerder werkte, ontbrak. Eiseres gaf aan dat een dergelijk certificaat niet beschikbaar was en verwees naar haar eerdere probleemloze herregistratie in 2016.

Ondanks herhaalde verzoeken van de minister om aanvullende bewijsstukken, inclusief een verklaring van haar buitenlandse werkgever over de afwezigheid van bevoegdheidsbeperkingen, werden deze niet tijdig verstrekt. Daarom besloot de minister om haar registratie door te halen op 17 mei 2023 en wees de herregistratieaanvraag af. Eiseres diende op 8 juni 2023 een nieuwe aanvraag in en werd op 14 juni 2023 opnieuw geregistreerd, maar dit liet een hiaat achter tussen 17 mei en 14 juni waarin ze niet bevoegd was om als tandarts te werken.

Eiseres vond dat de registratie niet had mogen worden doorgehaald en dat de herregistratie met terugwerkende kracht had moeten plaatsvinden. De minister bleef echter bij zijn standpunt dat het BIG-register actueel moet zijn, en dat een registratie met terugwerkende kracht de zuiverheid ervan zou aantasten.

Oordeel

De rechtbank oordeelde dat de minister juist had gehandeld door de herregistratie pas op 14

juni 2023 te effectueren, na ontvangst van de benodigde bewijsstukken. Volgens de Wet BIG en het bijbehorende Besluit periodieke registratie was eiseres verplicht de juiste documenten tijdig te overleggen, wat niet gebeurde. Hoewel eiseres altijd bevoegd was geweest, onderstreepte de rechtbank dat het BIG-register erop gericht is de patiëntveiligheid te garanderen en daarom actuele informatie vereist.

Tijdens de periode van registratieloosheid werkte eiseres onder supervisie van een andere tandarts, hetgeen verhinderde dat er problemen met verzekeringen of patiëntveiligheid ontstonden. De bezorgdheid van eiseres over potentiële negatieve effecten op haar cv door het hiaat werd door de rechtbank als onvoldoende ernstig beschouwd. De rechtbank achtte de beroepen ongegrond, waardoor de ministeriële besluiten gehandhaafd bleven en het hiaat in registratie zonder terugwerkende kracht bleef bestaan.

mr. M. Martin

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 10-10-2024
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:6301
Zaaknummer: AMS 24/666 en 667
Rechters: A.C. Loman
Advocaten: T.A.M. van Oosterhout en E.E. Schaake
Wetsartikelen: